

Na het licht

III. Kinderen van de adelaar

JOHAN VANDEVELDE

NA HET LICHT

III. KINDEREN VAN DE ADELAAR

www.johanvandelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2008, 2017, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: Januari 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781419

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

INLEIDING

Misschien heb je dit derde en laatste deel van de *Na het Licht* trilogie met trillende handen opengeslagen en sta je te popelen om verder te lezen hoe het verder gaat met Boran, Mattia, Aura en Bliksem. In dat geval heb je het voorgaande deel ongetwijfeld al gelezen en nodig ik je van harte uit om dit stuk over te slaan en je opnieuw in het avontuur te storten.

Heb je daarentegen de voorgaande delen niet gelezen of wil je je geheugen even opfrissen, dan is deze inleiding voor jou. Ik beloof om het kort te houden.

Sinds hun vertrek uit Westereind is het Boran, Wezel, Mattia en zijn wasbeer Bliksem niet echt voor de wind gegaan. Ze zijn aangemonsterd op de *Nautilus*, een groot luxe-cruiseschip dat de kernoorlog heeft doorstaan, en vervoegen een zootje avonturiers onder leiding van de hardvochtige *kapitein*. Die gaat met zijn schip op zoek naar Oceanië, het mytische continent, waar volgens de overleveringen alles nog zou zijn zoals vóór het Licht.

Maar we leren al snel dat de kapitein onder één hoedje speelt met de mysterieuze dokter Jonno. Boran heeft immers een heel zeldzame bloedgroep en ze hebben geheime plannen met de jongen. Onderweg pikt de *Nautilus* Aura op, een meisje van Borans leeftijd en de enige overlevende op een boot die door duisterwezens is ingenomen. Aura treurt om het verlies van haar ouders en haar oma, maar ze

vindt al snel troost bij Boran en tussen hen beide ontstaat er stilaan meer dan alleen maar vriendschap.

Na een bewogen reis legt de Nautilus aan bij het verwoeste New York. De kapitein en dokter Jonno hebben er afgesproken met generaal Marvin, de leider van de *City Hall* bende, die onder de heerschappij van Queen Cortez de scepter zwaait over de stad. Queen Cortez teert langzaam weg aan stralingsziekte en dat wisten dokter Jonno en de kapitein. Ze bieden haar Boran aan als orgaandonor, in ruil voor een veilige doortocht over land. In het holst van de nacht wordt de jongen van zijn bed gelicht en ontvoerd. Maar dat is natuurlijk zonder Borans bloedbroeder Mattia gerekend. Samen met Wezel gijzelt hij de kapitein. Wezel doodt dokter Jonno en generaal Marvin en na een spannende race tegen de klok kunnen ze de verdoofde Boran alsnog bevrijden voordat hij aan stukken gesneden wordt. Ze laten Queen Cortez alleen achter in het verlaten ziekenhuis, verdoofd en met haar schouder aan de muur gespijkerd door een kruisboogbout van Mattia. Tijdens de ontsnapping wordt Wezel doodgeschoten en Mattia staat er vanaf dan zo goed als alleen voor met de slapende Boran en de kapitein als zijn gijzelaar. Maar ondanks zijn verdriet is Mattia bereid om tot het uiterste te gaan voor Boran en dat is ook nodig. Door zijn actie heeft hij zich de woede van de *City Hall* bende op de hals gehaald en het is nu net dat grondgebied dat hen scheidt van de haven waar de Nautilus ligt aangemeerd.

Mattia heeft al snel een plan uitgedokterd en zoekt hulp bij Chazz en zijn *East Side* bende, de aartsrivaal van *City Hall*. Chazz is bereid om hen te helpen in ruil voor de locatie waar

hij Queen Cortez kan vinden. Hij wil van de chaos gebruik maken om de macht te grijpen in New York.

Boran ontwaakt uit zijn verdoving en de volgende dag bevinden ze zich al middenin een heuse bendeoorlog. Boran, Mattia en Bliksem raken gescheiden van de kapitein, maar wanneer ze bij de haven aankomen, ontdekken ze dat de *City Hall* bende de Nautilus heeft geënterd. Het gaat er hard aan toe en Boran denkt natuurlijk in de eerste plaats aan Aura, die aan boord is gebleven. De *City Hallers* willen een boot vol explosieven naar de Nautilus sturen om het schip tot zinken te brengen, maar Boran weet dit met een handig plannetje én met een vuurpijl te verijdelen.

De kapitein duikt weer op, maar eenmaal aan boord wordt hij snel weer zichzelf en hij laat Mattia opsluiten wegens muiterij.

Op het einde van het boek lieten we Boran en Aura achter, troost zoekend in elkaars armen terwijl buiten van het bovenste dek de lijken in zee geworpen werden. Na de bloedige gevechten aan boord bestaat de bemanning nog maar uit een handvol mannen en vrouwen, de voedselvoorraden zijn vernietigd in de brand en nu moeten ze om het continent heen varen, door het Panamakanaal – een reis die op z'n minst nog een week zal duren.

Maar er broeit iets aan boord van de Nautilus...

Take a breath of the new dawn and make it a part of you.

Hopi gezegde

1. STORM

Boran lag met zijn ogen open in bed en staaarde naar het maanlicht dat door het water golvend op het plafond werd weerkaatst. Zijn gedachten waren bij Mattia, die helemaal onderin het schip in eenzame opsluiting zat. Een levenslustige en hyperactieve jongen als hij kon het nooit zo lang uithouden in de cel. Hij moest hem morgen zeker eens bezoeken.

Maar dat voornemen ging al meteen in rook op toen Boran de volgende ochtend opnieuw bij de kapitein werd ontboden. Hij was geen loopjongen meer en hij zou een vreugdesprong gemaakt hebben, ware het niet dat hij weer de machinekamer in moest. Het was net alsof de kapitein wraak op hem wilde nemen, louter en alleen omdat hij nog in leven was.

Boran had zijn revolver onder zijn kleren verstopt. Zijn grootste zorg was nu niet meer of hij al dan niet ratten zou moeten vangen, want door het gebrek aan manschappen waren er nu belangrijker taken. De kapitein had een aantal zaken verzwegen en andere dan weer flink aangedikt, waardoor de bemanning er nu rotsvast van overtuigd was

dat Boran en Mattia allebei verantwoordelijk waren voor de dood van hun kameraden, voor de vernietiging van de voedselvoorraden en voor de omweg die ze nu moesten maken. Het moreel had een dieptepunt bereikt en toen Boran de machinekamer bereikte, wist hij al niet meer hoeveel keer hij onderweg bespuwd was. Maar dat was nog maar een peulschil met wat hem hier te wachten zou staan, in het territorium van Razor en Glenn. Die laatste hadden ze bij gebrek aan voldoende manschappen uit de cel gelaten. Borans hart klopte in zijn keel. Ze zouden hem rauw lusten en deze keer was Wezel er niet meer om hem uit de penarie te halen.

Toen hij de deur opende, werd hij overspoeld door het gedender van de motoren, waarvan hij had gehoopt dat hij het nooit meer zou moeten horen. Maar op het eerste gezicht was de machinekamer verlaten. Zelfs Razor, die normaalgezien toezicht hield, was nergens te bespeuren. Er was iets niet pluis en Borans hand dwaalde bijna instinctief naar de greep van zijn Ruger.

Hij daalde de stalen trap af naar de diepste ingewanden van het schip. De onderdelen van een of andere machine lagen verspreid over de vloer. Het gereedschap lag ernaast, alsof de mannen van de machinekamer in allerijl ervandoor waren gegaan.

Boran liep een trapje op naar een stalen brug om een beter overzicht te krijgen over de machinekamer, maar nog steeds zag hij geen levende ziel. Maar nu merkte hij ook dat de deur naar de electronica-controlekamer dicht was. Nee, niet alleen dicht, maar op slot. Die deur stond normaalgezien altijd open, want in de electronica-controlekamer stonden de computers en besturingssystemen die zowat alles aan

boord van het cruiseschip regelden. Boran legde zijn oor tegen het koude staal, maar natuurlijk kon hij niets horen, zelfs niet als hij zijn andere oor afschermdde van het lawaai van de motoren. Hij schopte drie keer hard tegen de deur om zoveel mogelijk lawaai te maken, maar hij verwachtte maar half dat er een reactie zou komen. Hij stond op het punt om zich om te draaien, toen hij iets hoorde knarsen aan de andere kant. De deur werd piepend ontgrendeld en draaide open. Boran zette een stapje achteruit nu hij Glenn zag. De struise, dikke man met de neusspalk keek met een walgende uitdrukking neer op het jongetje, dat hem in de cel had doen belanden.

‘Wat moet je?’

‘Ik wil Razor spreken!’ antwoordde Boran dapper.

‘Razor is hier niet!’

Maar op dat moment duwde de man die er niet was Glenn opzij. Hij had een heel andere uitdrukking op zijn gezicht. Heel anders dan Boran van hem gewend was. Hij leek opgelucht, ja zelfs blij om Boran te zien! Boran wist niet wat hij hiervan moest denken.

Razor keek even langs Borans hoofd in het rond om te zien of de jongen alleen was en gaf aan dat hij binnen mocht komen.

Boran was al vaker in de electronica-controlekamer geweest om zijn rattenfallen te controleren. In dit compartiment van wel tien meter lang, stonden lange rijen grijze kasten met honderden knoppen, schakelaars en lampjes. Normaalgezien was de electronica-controlekamer altijd leeg, behalve wanneer er iets hersteld moest worden, maar nu was er flink wat volk. Ongeveer de helft van de resterende bemanningsleden, vijftien of zestien man,

stond in een groepje bij elkaar en er hing een verstikkende mengeling van zweet en tabaksrook. Er viel een stilte toen Razor Boran naar het groepje bracht.

Opeens bedacht de jongen dat het wel eens een val kon zijn. Waren ze soms samengekomen om hem een lesje te leren? Zouden ze hem met z'n allen overmeesteren en hem op een gruwelijke manier ombrengen? Hij had maar vijf patronen in zijn revolver en zou geen schijn van kans maken.

Maar toen voelde Boran iets tegen zijn schoen. Het was Bliksem, die met zijn voorste pootjes op zijn gympen stond en zijn been besnuffelde, alsof hij hem gerust wilde stellen. Hij had Mattia's trouwe metgezel toch bij Aura gelaten? Maar dat betekende dat ... Tussen de mannen, bovenop een stalen kist, stond het meisje dat hem gisteren zo onverwachts op de lippen had gezoend. Ze glimlachte toen ze Boran zag en wenkte hem.

'Wat gebeurt er?' vroeg de jongen verbaasd.

'Het enige wapen tegen de leugen is de waarheid', zei ze. 'Weet je nog?'

Boran knikte.

'Vertel hen wat er echt gebeurd is.'

Ze sprong van de kist en Boran voelde twee sterke handen hem onder zijn oksels beet pakken. Razor tilde hem op en zette hem op Aura's plaats.

'Geloven jullie dan niet wat de kapitein jullie verteld heeft?' vroeg hij.

'Toen we aanmonsterden op de Nautilus hebben we allemaal bloed moeten afstaan, zogezegd om onze gezondheid te testen', vertelde Razor. 'Maar ik vertrouwde die dokter Jonno voor geen cent. Ik heb altijd een vermoeden

gehad dat de kapitein met hem onder één hoedje speelde en Aura heeft mijn vermoeden zojuist bevestigd. Alleen wist ik niet dat hun plan zo gemeen was. We weten nu ook dat Mattia niet zomaar tegen hem in opstand is gekomen en we kunnen hem alleen maar gelijk geven. Had Cortez een andere bloedgroep gehad, dan had het eenieder van ons kunnen zijn. Hij zou ons verhandeld hebben als beesten!’

Er klonk instemmend gegrom uit de aanwezigen.

‘Vertel ons je verhaal, Boran.’

En Boran vertelde wat er allemaal was gebeurd in New York. Hoe ziek Queen Cortez was, wat er die nacht gebeurd was en hoe Mattia en Wezel de kapitein hadden gegijzeld. Hij vergat vooral niet te vermelden dat Monk, Conner, Nuria en Terry hen hadden gesteund en al vechtend waren gesneuveld onder de kogels van de lijfwachten van Queen Cortez. De kapitein had Mattia geholpen, zolang zijn eigen leven in gevaar was, maar zodra hij weer veilig en wel aan boord was, was hij gedraaid als de wind en had hij wraak genomen. Terwijl Boran vertelde, kon je een speld horen vallen en zelfs toen hij klaar was, bleef het nog even stil.

Toen tilde Razor hem weer van de kist en draaide zich om naar zijn mannen.

‘Kunnen wij nog dulden dat zo iemand aan het roer van dit schip staat?’ vroeg hij.

Niemand zei iets, maar ieder hoofd schudde stil heen en weer.

Opeens voelde Boran zich niet meer zo zeker dat hij juist had gehandeld door de waarheid te vertellen. De kapitein, hoe laaghartig hij ook was, regeerde dit schip met ijzeren hand en dat was nodig als je zo’n lange en

gevaarlijke reis ondernam. Maar het gejuich van de manschappen was nu aangezwollen en Boran kon niets meer zeggen. Aura lachte naar hem, maar hoe hij ook zijn best deed, hij kon niet teruglachen. Misschien had hij nu de hele onderneming in gevaar gebracht.

Wanneer hij het schip wilde overnemen, wilde Razor nog niet zeggen. Maar dat het gauw zou gebeuren, stond vast en iedereen aan boord zou het op tijd te weten komen.

Het voordeel van dit alles was dat Boran, door de muiters althans, als een volwaardig lid van de bemanning werd beschouwd en wie ook maar één vinger naar hem uitstak, zou met Razor te maken krijgen. Hij werd ook gepromoveerd tot assistent-opzichter in de machinekamer. Dit tot ongenoegen van Glenn, die bij het vernemen van het nieuws een heleboel heisa maakte en de deur van de electronica-controlekamer hard achter zich dichtsliep.

Boran kreeg schouderklopjes en aanmoedigingen en het was allemaal dankzij Aura, die de moed had gehad om in de machinekamer af te dalen, zodat ze Razor de waarheid zou kunnen vertellen. Wat een meid!

Naarmate de dag vorderde, kreeg Boran steeds meer het gevoel dat hij een radertje was geworden in een ingewikkeld mechanisme. Een heel belangrijk radertje, dat alle andere radertjes beïnvloedde en zo een hele kettingreactie op gang zou brengen. Of de machine hierbij stuk zou gaan of juist beter zou gaan werken, was op dit moment nog een groot raadsel. Als Razor de muiten leidde en als hij de plaats van de kapitein zou innemen, dan zou het misschien toch niet zo slecht uitdraaien als hij eerst had gedacht.

Boran werd gewekt door drie harde bonzen op de deur van zijn kajuit. Hij pakte zijn kruisboog, aarzelde even en koos toen toch voor zijn revolver. Je kon nooit weten wie er voor de deur stond en hij was dan ook opgelucht toen hij Aura zag.

‘Het is begonnen!’ zei ze.

Boran kon nu de schoten horen, hoog boven hun hoofden. Hij pakte zijn kruisboog als extra wapen en sloot Bliksem op in de kajuit.

‘Razor wilde tot morgenavond wachten,’ vertelde Aura terwijl ze door de gang naar de trappen liepen, ‘maar het is Chipper die de leiding heeft overgenomen, samen met Glenn.’

Dat klonk al even onheilspellend als de schoten. Chipper was onbezonnen en onbetrouwbaar en waar Razor zijn hoofd gebruikte, probeerde Chipper het steeds met geweld op te lossen. En Glenn, die was gewoon te dom. Op de trap kwam een verstikkende brandlucht hen tegemoet en Boran hield Aura tegen. Hij reikte haar opnieuw zijn Ruger aan, maar ze schudde heftig nee.

‘Aura, ik smeeek je!’

Maar het meisje weigerde halsstarrig om het wapen aan te pakken.

Gelukkig was het vuren ondertussen gestopt; meer nog, het was akelig stil bij de brug. De deur naar de brug lag uit haar hengsels en er zat bloed op de muren. Boran pakte zijn kruisboog en waagde zich voorzichtig verder. Hij zag twee mannen en een vrouw roerloos op de grond liggen. Eén van hen was Razor en de moed zonk hem in de schoenen.

Boran waagde zich voorzichtig naar binnen. De nacht kleefde tegen de ruiten en Boran voelde het machtige schip onder zijn voeten door de golven klieven. Verschillende leden van de bemanning, die de kapitein trouw waren gebleven, lagen in grote plassen bloed op het witte vinyl. De muren waren bespikkeld met kogelinslagen. Zoveel bloedvergieten zou Razor nooit goedgekeurd hebben. Opeens be kroop Boran de nare gedachte dat Razor misschien wel geveld was door een kogel uit Chippers wapen.

De automatische navigatie zorgde ervoor dat de koers werd aangehouden. Boran kon nu alleen hopen dat er geen onverwachte hindernissen opdoken.

‘Boran?’

Hij draaide zich met een ruk om. Aura verscheen in de deuropening en de jongen haastte zich om haar naar buiten te loodsen. Veel zin had dit niet, want de lijken lagen overal. Aura zag bleek, maar ze hield zich kranig.

‘De kapitein!’ zei ze.

Boran keek om zich heen.

‘Hij is hier niet.’

‘Precies.’

Ze had gelijk. De kapitein lag niet tussen de doden. Chipper wilde hem vast levend hebben. Maar waar hadden ze hem heen gebracht? Hadden ze hem misschien opgesloten? Boran dacht na. Wat zou hij doen in Chippers plaats? Wraak, was het enige woord dat hem te binnen schoot.

‘Kom mee!’

Boran spurtte met twee treden tegelijk de trappen op en Aura kon hem amper bijhouden.

De deur naar het zonnedek stond open en Boran zag zijn vermoedens bevestigd. In het licht van de schijnwerpers die het dek verlichtten, onder de grote mast met de radarantennes, was het kleine groepje overlevende bemanningsleden verzameld. Er heerste een uitgelaten, triomfantelijke stemming. De kapitein leefde nog, maar was zwaar toegetakeld. Zijn handen waren op zijn rug gebonden en hij wankelde op zijn benen. Bloed uit zijn neus en mond kleeft in zijn baard en drupte op zijn kleren. Glenn was een eindje omhoog geklommen in de mast en gooide een touw over een van de dwarsbalken, zodat het Boran op slag duidelijk was wat ze met de kapitein van plan waren.

‘Blijf hier!’ zei hij tegen Aura.

‘Boran, wat ga je ...’

Maar de jongen liep het dek al op en wurmde zich tussen het groepje naar voren.

‘Heb je nog een laatste wens, klootzak?’ brieste Chipper.

De kapitein richtte moedig zijn hoofd op. Ondanks alles had hij zijn gezag niet verloren. ‘Vind je niet dat er al genoeg bloed is gevloeid, Chipper?’

‘Als het maar niet de bloedgroep van Queen Cortez is’, antwoordde een van de bemanningsleden.

‘Een veilige doorgang, dwars door Amerika!’ riep de kapitein. ‘Overmorgen zouden we in Oceanië zijn. Wat is dat voor jullie waard?’

‘Ik weet het niet’, antwoordde Chipper. ‘Misschien moet je dat maar eens aan Boran vragen!’

Opeens voelde Boran hoe Chippers stevige handen hem bij zijn schouders pakten en hem in het midden van de groep duwden. Nu stond hij vlak voor de kapitein. Er verscheen waarachtig een glimlachje rond de mondhoeken

van de man, maar het was een zuur glimlachje. Eentje waaruit ook woede en haat straalden. Met zijn gezwollen gezicht en zijn baard vol gestold bloed zag hij er angst-aan jagend uit, maar ook een beetje zielig.

Boran voelde hoe alle ogen op hem waren gericht. Chipper kwam naast hem staan.

‘Aan jou de keuze, jochie. Hij is degene die je in mootjes wou laten snijden. Hangen we hem op of snijden we hem ook in stukjes?’

De kapitein keek naar Boran. Zijn ogen verrieden dat hij zich al bij zijn lot had neergelegd.

Er viel een stilte, die alleen doorbroken werd door het geruis van de oceaan.

‘Geen van de twee’, zei Boran stil.

‘Wat?’ schrok Chipper. ‘Je gaat toch niet zeggen dat je aan zijn kant staat?’

‘Als we hem doden, zijn we niet veel beter dan hij.’

Er klonk een teleurgesteld geroezemoes onder de manschappen.

‘Wat wil je dan met hem doen? Hem opnieuw een kans geven om je te verruilen als een hoop vlees?’

‘Hij heeft Mattia laten opsluiten tot we in Oceanië aankomen’, zei Boran. ‘Ik stel voor dat hij met hem van plaats ruilt.’

Opnieuw geroezemoes en protest, maar Chipper legde zijn mannen het zwijgen op met een bruuske handbeweging.

‘Oké’, zei hij bits. ‘Jij krijgt je zin.’

Ze pakten de kapitein bij de lurven en sleurden hem opnieuw naar binnen.

Boran keek omhoog, naar de strop, die in het licht van de felle spots langzaam heen en weer deinde. Toen voelde hij plots Auras hand in de zijne.

‘Dat was heel nobel van jou. Hij verdient het niet.’

‘Iedereen verdient het te leven’, zei Boran. ‘Soms is dat een ergere straf dan de dood.’

Mattia was niet weinig verbaasd toen de deur van zijn cel open ging. Was het alweer ochtend? Maar hij was nog verbaasder om Chipper te zien in de deuropening en vreesde eerst dat de man gekomen was om hem de afranseling van zijn leven te geven.

‘Je bent vrij.’

‘Ik ben wat?’

‘En haast je of ik sla de deur weer dicht!’

Mattia haastte zich uit zijn cel en zag toen hoe Glenn de kapitein naar binnen duwde.

Boran en Aura kwamen net aangelopen en Boran vloog zijn makker meteen om de hals.

‘Wat gebeurt er allemaal, Bor?’

‘We hebben de waarheid verteld’, zei Boran.

‘Ze hebben het schip overgenomen!’ snapte Mattia en ook hij leek er, net als Boran, niet gerust in. Zeker niet met Chipper, die zichzelf ondertussen tot kapitein gebombardeed had.

Chipper had er inderdaad geen flauw benul van hoe hij een schip moest leiden en de kaarten en satellietbeelden waren voor hem niets meer dan abstracte schilderijen.

Omdat Glenn in de machinekamer had gewerkt, werd hij tot eerste stuurman gepromoveerd en het leek Boran, Mattia en Aura dat Chipper de ene fout na de andere maakte.

Gelukkig voer de Nautilus nog steeds automatisch, maar vroeg of laat zouden ze toch zelf moeten navigeren om Oceanië te vinden.

Daar niemand op de brug wijs raakte uit de satelliet- en radarbeelden, kreeg Boran de taak van uitkijk op het zonnedeck. Aura en Mattia werden in de keuken gedumpte, waar ze ervoor moesten zorgen dat de achtendertig overblijvende bemanningsleden op tijd hun eten kregen. Daar de voedselvoorraden vernietigd waren, kon je wel begrijpen dat dit een onmogelijke opdracht was.

Boran was in gedachten bij Aura, terwijl hij door de verrekijker naar de horizon tuurde. Nu de avond begon te vallen, was er een stevige bries komen opsteken, die met wilde vingers door zijn haar woelde. Hij liet de verrekijker zakken toen hij voetstappen hoorde op de houten plankenvloer. Mattia kwam op hem toe met een dienblad, waarop twee borden en twee glazen water stonden.

‘Waar is Aura?’ vroeg Boran meteen.

‘Ze is Chipper en zijn vlooiën hun feestmaal gaan brengen.’

Op ieder bord lag een stuk oudbakken brood en een blokje gedroogd vlees, dat zo taai was als steen.

‘Smakelijk’, zei Mattia zuur. Terwijl Boran zijn tanden haast stukbeet op het brood, bekeek Mattia zijn portie in zijn handen en legde het toen op Borans bord.

‘Ik ga een vis vangen!’ zei hij vastberaden.

‘Hoe ga je dat doen?’ vroeg Boran. ‘De netten waarmee ze elke dag verse vis vingen, zijn verloren gegaan in de brand.’

‘Ik bedenk wel iets.’

PLETS!

De jongens keken geschrokken op.

‘Wat was dat?’ vroeg Mattia.

‘Kijk daar!’ wees Boran.

Er was pardoes een vis uit de lucht gevallen! Het beestje lag roerloos op de plankenvloer. De val had hem vast in één klap gedood.

Boran zette het dienblad op de vloer en liep met Mattia naar het dode beest om het van dichterbij te bekijken.

‘Het ziet ernaar uit, dat we toch ons vismenu krijgen vanavond.’

‘Ik vind dat we hem met Aura moeten delen.’

‘Nou, dat doe jij dan maar met jouw portie!’

PLATS! PLETS!

Alsof het een goddelijk antwoord was op hun wens, smakten nog eens twee vissen neer op het dek. Eentje op amper een paar meter van de jongens.

‘Shit!’ lachte Mattia stomverbaasd. ‘Nu hebben we er elk een!’

Boran keek omhoog.

‘Waar komen die zo ineens vand ...’

PLETS! PLOF! KLETS!

De ene vis na de andere landde op het dek. Ze vielen met tientallen uit de lucht!

‘Het regent vissen!’ juichte Boran.

Maar Mattia lachte niet. Zijn gezicht was ineens heel ernstig geworden, terwijl hij langs Boran heen naar de voorzijde van het schip keek. Hij stak zijn arm uit en wees over Borans schouder naar de horizon.

‘Boran!’

De angst in Mattia’s stem bracht Boran weer tot de realiteit en toen hij zich omdraaide om te zien wat zijn vriend zo van

streek bracht, werd hij overrompeld door een adembenemend schouwspel.

In amper een minuutje tijd was de lucht in de verte inktzwart geworden, met een vurige oranje schijn erin. Een massieve muur van zwarte stormwolken, die als een gigantische vloedgolf het schip stond op te wachten. Felle bliksemschichten knipperden als oplichtende aders door de wolkenmuur en de wind wakkerde nu snel aan met een onheilspellend gefluit. De zee werd wilder en de Nautilus deinde steeds heviger op en neer.

‘Wat het ook is, ik denk niet dat we erheen horen te gaan’, zei Mattia en Boran hoorde nu duidelijk de angst in de stem van de anders zo moedige Mattia. Ze moesten Chipper waarschuwen!

In het schip moesten de jongens hun best doen om hun evenwicht te bewaren in de op en neer gaande gangen. De wilde golven stuwden het tweehonderdduizend ton zware cruiseschip omhoog als een strandbal.

Boran en Mattia spurten zo snel ze konden de trappen af tot ze bij de brug kwamen en stoven hijgend naar binnen. Maar zelfs Chipper had ondertussen begrepen dat ginds in de verte de dood op hen lag te wachten en hij had Glenn het bevel gegeven om het schip te keren.

Glenn zette de motoren bruusk in achteruit, zodat er een hevige schok door het schip ging. Aura, die ondertussen weer in de keuken was, moest zich ijlings vastgrijpen. De glazen en borden die ze net op het aanrecht had gezet, vielen aan scherven op de vloer.

Glenn draaide als bezeten aan het roer en langzaam, heel langzaam, alsof het tegen zijn zin was, begon de Nautilus een bocht te maken.

Toen was het al te laat. Het leek wel nacht buiten en iedereen keek ontsteld naar de zwarte wolkenpoel, waaruit een even zwarte slurf naar beneden daalde. Een waterhoos! Een van de meest verwoestende krachten van de natuur! En daar kwam er een tweede naar beneden en een derde ... Acht waterhozen kwamen tollend op het schip af en ineens wist Boran waar de vallende vissen vandaan kwamen. Die waren natuurlijk opgezogen en hoog in de lucht, kilometers verder weer neergekomen.

Het hele schip deinde heftig op en neer, nu zelfs de stabilisatoren geen effect meer hadden op de woeste zee. Iedereen moest zich vastklampen aan wat er binnen handbereik was. Het opgestuwde zeewater sloeg met geweld tegen de ramen.

Glenn sleurde maar aan het roer, maar het haalde niets meer uit. Het schip was stuurloos geworden; een speelbal van de golven.

Alles begon te daveren en te kraken en Mattia pakte Boran bij zijn arm en sleurde hem de gang in. Er klonk een harde dreun en het hele schip werd even opgetild toen het de eerste tornado ontmoette. Chipper en de anderen waren al van de brug gevlucht (niet iets wat een echte kapitein zou doen). Glenn leek aan het roer vastgevroren en bleef maar aan het wiel draaien. Toen explodeerden de ramen van de brug met een oorverdovende knal. Glenns mond was open in een schreeuw van doodsangst, maar zijn gil verdronk in het huilen van de tornado's. Hij probeerde zich nog wanhopig vast te klampen aan de console, maar moest loslaten en verdween in de kolkende duisternis.

Boran en Mattia renden langs de trappen naar beneden, naar de kajuiten. Met de brug buiten gebruik was het nog

maar een kwestie van minuten voor het cruiseschip met man en muis zou vergaan. Op de trap botsten ze haast op Aura, die op haar weg was naar boven.

‘Wat gebeurt er?’ riep ze. ‘Wat is dat buiten?’

‘Een storm. We moeten hier weg!’

Toen Boran en Mattia hun kajuit binnen kwamen, was hij leeg. De stoelen in de zithoek waren op een hoopje geschoven en het televisietoestel lag op de grond.

‘Bliksem!’ riep Mattia en terwijl Boran hun wapens pakte, kroop Mattia op de vloer op zoek naar zijn maatje.

Hij vond de witte wasbeer ineengedoken onder het bed. Het beestje rilde angstig. Hij had de storm waarschijnlijk al veel eerder voelen aankomen. Mattia viste hem onder het bed uit en wikkelde hem snel in een deken.

‘Maar waar moeten we heen?’ riep Aura.

‘Geen idee’, zei Mattia. ‘Maar als we hier blijven gaan we eraan!’

Het hele schip dreunde en schudde onder het geweld van de wervelstormen en zwaaide heen en weer. Boran voelde zijn lang vergeten zeeziekte weer opkomen, maar er was geen tijd om zich daar nu druk over te maken. Hij gespte zijn revolver om, hing zijn kruisboog op zijn rug en pakte Auras hand beet.

‘Blijf bij ons. Er kan je niks gebeuren.’

Boran geloofde zelf niet wat hij vertelde; het was een poging om Aura gerust te stellen. Hoe ze in deze storm veilig van het schip konden komen, was nog steeds een groot raadsel.

Aura wierp een schichtige blik naar buiten, waar de metershoge golven op het schip inbeukten. Boran legde zijn arm over haar schouder en dwong haar voor zich uit te

kijken terwijl hij haar de kamer uit leidde. Ze waren nog maar net de gang in toen er plots een harde knal klonk. Het raam van de kajuit werd letterlijk naar buiten gezogen en daarmee ook alles wat niet vast zat. Boran kon zich nog net vastgrijpen aan de koperen leuning die langs de wand van de gang was bevestigd. Aura gilde. Mattia duwde hen allebei weg van de deur, die al helemaal uit zijn hengsel hing. Het licht flikkerde aan en uit; het schip dreunde, schudde en daverde en de hele gang begon naar voren te hellen. Overal om hen heen klonk gekraak en gekreun en het gerinkel van brekend glas en porselein. Aura verloor haar greep op de hellende vloer, maar Boran hield haar stevig vast. Mattia, die Bliksem tegen zich aan drukte, had zijn vrije arm om de leuning geklemd. Diep onder hen klonk gekreun en geknars van metaal. De matglazen wandlampjes flikkerden weer even uit en weer aan. De vloer onder hen helde weer naar achter en een nieuwe, hevigere schok, wierp hen allemaal tegen de grond. Er klonk een oorverdovend gekreun en gekrijs van buigend en scheurend staal. Het hele schip schudde en beefde en het licht ging weer uit. Toen kwam de klap, die hen allemaal hard tegen de muur gooide. Boran dacht dat hij droomde toen hij helemaal aan het uiteinde van de lange gang de muren en de vloer zag bewegen in het stotterende licht. De houten bekleding aan de wanden versplinterde met een scherp gekraak en er verscheen een scheur in de vloer. Het schip brak in twee stukken! De drie kinderen zagen tot hun ontzetting hoe de halve gang, met de rest van de boeg naar voren kantelde in een regen van brokstukken en vonken. Je kon zo in de onderste verdiepingen kijken! Toen brak de voorsteven helemaal af en verdween in de kolkende golven.

Boran dacht dat de rest nu ook zou zinken, maar als bij wonder gebeurde dat niet. Meer nog, de Nautilus bewoog niet meer, hoewel buiten de golven nog steeds als hamers tegen de boeg sloegen. De wind was geluwd en de tornado's waren al even plotseling verdwenen als ze waren verschenen.

De gang helde voorover en Boran hielp Aura overeind. Mattia hield Bliksem nog steeds met één arm tegen zijn borst geklemd. Hij zag bijna zo wit als de vacht van de wasbeer, maar hij lachte, vooral van opluchting en van zenuwen.

Maar de nachtmerrie was nog niet voorbij.

Langs de trappenkoker, waarlangs ze daarnet naar beneden gekomen waren, konden ze nu tot op het promenadedek komen waar de reddingssloepen waren. Dat was op zich al een hachelijke onderneming, want alles lag nu vol brokstukken en meubilair.

Toen de kinderen buiten op het dek kwamen, zagen ze dat de meeste bemanningsleden zich ook al hadden verzameld. Een paar van de gewonden werden op tafelbladen in de sloep geladen.

De hemel was opgeklaard en een magische sterrenhemel ontvouwde zich boven het scheepswrak. Geen spoor meer van de vernietigende krachten die hier amper vijf minuten geleden nog aan het werk waren.

De storm had de Nautilus opgetild en tegen de rotsen geworpen, een goeie driehonderd meter van de kust. Bij de klap was de hele voorsteven afgebroken, maar de rest van het schip zat tegen de klippen en die verhinderden dat het ook naar de zeebodem zonk.

Chipper deelde oranje reddingsvesten uit. Je moest het ding over je hoofd trekken en vervolgens aan een touwtje

trekken, zodat het reddingsvest zichzelf met lucht vulde en nauw rond je lichaam sloot. Vesten in wasbeermaat waren er jammer genoeg niet en Mattia gaf Bliksem aan Aura, zodat hij zijn eigen reddingsvest kon aantrekken. Hij wisselde hierbij een glimlachje uit met Boran.

‘We gaan het halen’, zei hij op een toon alsof hij het zelf niet kon geloven.

Boran knikte alleen maar, want hij voelde iets knagen binnenin, alsof hij iets vergat. Pas toen Chipper Aura in de reddingsloep hielp, drong het tot hem door.

‘De kapitein!’

‘Wat?’ vroeg Mattia.

‘Hij zit nog in het ruim!’

‘Boran! Nee!’

Maar Boran draaide zich om en verdween in het schip.

‘Rotjoch!’ schold Mattia binnensmonds. ‘Zorg voor Bliksem!’ riep hij naar Aura en hij ging Boran achterna.

Hij was al halverwege de trappen toen Mattia hem inhaalde. Die greep hem bruusk bij zijn shirt en zette hem klem tegen de muur.

‘Boran! Het ruim is ondergelopen. Hij is dood!’

Maar Boran keek naar de plafondlamp, die nog steeds haar felle licht in de trappenhal wierp.

‘De cel waarin hij is opgesloten ligt op hetzelfde niveau als de machinekamer en die is niet ondergelopen, anders zou er geen stroom meer zijn.’

‘Doe niet zo dwaas, Bor!’

‘Het zou dwaas zijn om hem daar beneden te laten sterven.’

‘Denk je dat?’ riep Mattia nog steeds met Borans shirt in zijn vuist geklemd. ‘Ben je soms vergeten wat die smeerlap gedaan heeft?’

‘Juist daarom’, antwoordde Boran scherp. ‘Het is niet omdat hij een smeerlap is, dat wij dat ook moeten zijn.’

Hij bevrijdde zijn shirt uit Mattia’s greep en wurmde onder hem uit. Twee treden verder stopte hij en draaide zich om.

‘Zorg voor Aura!’

‘Aura is veilig’, antwoordde Mattia. ‘Jij bent degene die daar beneden hulp nodig heeft.’

Boran glimlachte, want hij had ook niet anders verwacht van Mattia, en eerlijk gezegd was hij als de dood om in zijn eentje in het wrak af te dalen.

Zelfs nu het stil op de klippen lag, kraakte en kreunde het scheepswrak langs alle kanten; het teken dat het verre van stabiel was. De jongens moesten op hun weg naar beneden voortdurend uitkijken voor vallende brokstukken en loshangende elektriciteitsleidingen, die knetterend en sissend als slangen uit het plafond en de muren hingen. In de eens zo statige lobby lag alles overhoop en het rode tapijt was bezaaid met puin en glasscherven. De meubels lagen over de vloer verspreid en de witte vleugelpiano was in een van de glazen liften terecht gekomen.

De lange winkelgalerij was nog maar half zo lang en gaf aan het uiteinde uit op de nachthemel en de kolkende zee.

In een kort, onwerkelijk moment zag Boran hoe de piano opnieuw uit de lift tevoorschijn kroop, alsof de tijd plotseling besloten had om achteruit te lopen en alles weer te herstellen. Met een gekraak en gejengel van valse snaren rolde ze over het tapijt, recht naar de jongen. Boran voelde

twee handen hem vastgrijpen en opzij trekken. De piano denderde voorbij en kwam met een muzikale dreun tot stilstand tegen een van de zuilen die de lobby omzoomden. De jongens landden in een hoopje op het tapijt. Het was niet de piano die tot leven was gekomen, maar het schip! Het werd vloed en de stijgende golven tilden de overblijvende drie vierden van de Nautilus even op. De vloer wankelde en het gemartelde cruiseschip kreunde in doodsstrijd. Het zou niet lang meer duren eer de vloed het wrak lostrok en dan was het een enkeltje richting zeebodem.

Boran probeerde zich onder Mattia uit te worstelen, maar die hield hem stevig tegen de vloer gedrukt.

‘Boran! Gebruik je verstand! We hebben geen tijd meer. Als het schip loskomt van de klif, gaan we er allemaal aan! De kapitein, jij en ik!’

‘Dat weet ik’, antwoordde Boran. ‘Maar ga jij nog gerust kunnen slapen als je weet dat je een kans had om iemands leven te redden en het niet hebt gedaan?’

‘Heeft de kapitein jou soms een kans gegeven? Hij wou jouw leven afpakken!’

Boran wipte zijn bekken omhoog en wierp Mattia van zich af – een trucje dat Mattia hem zelf geleerd had.

‘Jij mag teruggaan als je wilt’, zei Boran.

Mattia stond op en keek zijn vriend hoofdschuddend aan. ‘Als jij doorgaat, moet ik ook doorgaan. Dat is wat bloedbroeders doen. Zelfs als ze het er waarschijnlijk niet levend van af zullen brengen.’

Hij liep naar de deur, die naar de diepste ingewanden van de Nautilus leidde en trok hem open.